

человѣцы, които Вышнійтъ употребява съкоги когато иска да развълнува свѣта, както во времето на распространяванъето на свещенната си религія. Оливеъ бѣше най-способенъ да огласява, защото той не бѣ създаденъ освѣнъ за страданія, нито са боеше, нито са отчайваше нѣкоги и самъ той вдъхновенъ вдъхваше и на другытъ ревността къмъ вѣрата. Умътъ на таквызи человѣцы распалва страстьта имъ, и страстьта е орждіе на дѣлата имъ, и чрезъ волята си побѣдяватъ сърцата на хората, когато са показватъ че употребяватъ само силата на разсѣдка си. Нема нищо поприлепкаво отъ въстърженността: въстърженността е аллегоріята за баснята за Орфея, тя одушевява камънетъ, укротява звѣроветъ; тя е духътъ на искренността, безъ нея нито истинната тържествува.

Оливеъ прочее не остави Апкида да избѣгне, той го стигнѣ и му рече :

— Не са чуди, Апкиде, ако ти са виждамъ дотегнѣлъ като расклащамъ дълбочината на ума ти, който възвълнуванъ са скита по тъмни и сумнителны разсѣжданія. Не са чуди, казвамъ, но потърпи малко. Бжди добръ, моли са; мракътъ ще исчезне, вълнуваніето ще утихне и този богъ, който едно време ходи по Самарійскытъ воды, ще стѣпи на волнытъ за спасеніето на душата ти! Нашата религія е строга, но въ дароветъ си изобилна; тя нощ съ минутны горчевины, но награждава съ безсмъртно блаженство.

— Тѣзи обѣщанія, отговори съ упорство Апкидъ, сж мрежы въ които са сплитатъ краката на человѣцытъ; о, колко сж прекрасны обѣщаніята които ма докарахъ въ светилището на Изида!

— Но испытай си разума, пое Назарянинътъ. Може ли да бжде добра една вѣра която докача нравытъ? Учите са да служите на боговетъ, но, ради бога! каквы сж божествата ви? И, както вы сами исповядате, каквы сж дѣлата имъ, каквы сж качества на природата имъ? Не ги ли представятъ като по жестоки и отъ злодѣйцытъ? а между туй заповѣдатъ вы да ги обожавате за светостьта имъ? И самъ си Зевсъ що е друго, освѣнъ единъ блудникъ и отцубійца? А каквы сж по долнытъ богове освѣнъ неговы подражатели? Заповѣдатъ вы да не убивате, а выи служите на убійцытъ; не трѣба да блудствувате, а выи китите съ цвѣтъя жъртвенника на блудника. Туй сичко е горчива пронія срѣщо светото естество на природата, която е вѣрата. Но обърнете сега ума си къмъ едина, единственнаго и истиннаго бога! Въ неговото светилище азъ искамъ да та заведж. Той ти са вижда погоренъ, потаинствененъ, необлеченъ въ слабостытъ на